

Sygn. akt VII Ka 214/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant sekr. sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale oskarżyciela publicznego asp. szt. Mariusza Nikliborca

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2015r.

sprawy M. W.

obwinionego o wykroczenie z art. 96§3 kw w zw. z art. 78 ust 4 i 5 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 5 grudnia 2014r. sygn. akt II W 346/14

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 214/15

UZASADNIENIE

M. W. został obwiniony o to, że od dnia 15.07.2013 roku do dnia 4.03.2014 r. miejscowości M. nie wskazał osoby, której w dniu 2013- 06-02 roku o godzinie 15:26:06 w miejscowości K., Gmina M. (...)(...) powierzył do kierowania pojazdem marki T. o numerach rejestracyjnych (...). Kierujący tym pojazdem z prędkością 71 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 21 km/h.

tj. o czyn z art. 96§3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym

Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem zaocznym z dnia 26 czerwca 2014r., w sprawie sygn. akt II W 346/14

I obwinionego M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96§3 kw w zw. z art. 24§i i 3 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.

II na podstawie art. 118§ kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty i zryczałtowanych wydatków postępowania.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obwiniony zarzucił mu obrazę:

1/ przepisów postępowania, tj. przepisu art. 5 § 1 pkt. 9 kpw w związku z art. 129b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym poprzez przyjęcie, że straż gminna (miejska) uprawniona była do skutecznego wniesienia

wniosku o ukaranie obwinionego, podczas gdy zgodnie z treścią przepisu art. 129b ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wyłącznie w stosunku do kierującego i uczestnika ruchu, zaś w przedmiotowej sprawie nie wskazanie przez obwinionego, kto prowadził należący do niego pojazd, jest zachowaniem niezwiązanym z ruchem drogowym, w żadnym zaś zakresie obwiniony w niniejszej sprawie nie był ani kierującym pojazdem ani też uczestnikiem ruchu w rozumieniu przepisu art. 129b ust.2 ustawy, w konsekwencji czego straż gminna (miejska) w realiach niniejszej sprawy nie była uprawniona do skutecznego wniesienia wniosku o ukaranie obwinionego;

2/ mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, poprzez przyjęcie, że kierujący pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...) (dalej: pojazd) przekroczył prędkość o 21 km/h.

3/ przepisów prawa materialnego poprzez błędne przyjęcie, że obwiniony popełnił wykroczenie, o którym mowa w przepisie art.96 § 3 kw, poprzez zaniechanie polegające na nie wskazaniu, kto prowadził należący do niego pojazd;

4/ przepisu art. art. 31 § 1 kpw w zw. z art. 11 § 1 kpw poprzez rozstrzygnięcie sprawy przez sąd niebędący właściwym miejscowo.

Biorąc powyższe pod uwagę skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania w sprawie na skutek uwzględnienia zarzutu opisanego w pkt. 1 apelacji lub ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia zarzutu określonego w pkt. 1 wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpw i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy wniosków o ukaranie w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu czynu. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżący jedynie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie obwinionego, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacja w istocie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Wskazać zatem należy, że zarzuty dotyczące przypisanego obwinionemu zachowania nie mogą być uwzględnione. Wskazać zatem należy, że Sąd Rejonowy w sposób precyzyjny podał podstawę prawną, która obligowała obwinionego do wskazania uprawnionemu organowi osoby kierującej w dniu 2 czerwca 2013 r. pojazdem marki T. o nr rej. (...) M. Zauważyć przy tym należy, że użytkownikiem przedmiotowego pojazdu w tym dniu był obwiniony- porównaj informację z k.2. W niniejszej sprawie obwiniony zasłaniając się „niepamięcią” odmówił wskazania osoby, która faktycznie samochód prowadziła.

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób jest podzielić takiego tłumaczenia obwinionego. Zwrócić bowiem uwagę należy na to, że w piśmie z dnia 22 lipca 2013 r. a zatem sporządzonym w niecałe 2 miesiące od zarejestrowania przejazdu pojazdu w M.-K., M. W. wprawdzie podał, że nie pamięta kto wówczas prowadził pojazd, to jednocześnie wskazał na szereg takich okoliczności, które nakazują odrzucenie jego tłumaczenia co braku możliwości wskazania osoby kierującej samochodem marki T.. Mianowicie M. W. podał, że w samochodzie jechało dwóch kierowców, że wówczas

padał deszcz (z samego zdjęcia to nie wynika) i tym samym prędkość była dostosowana do warunków drogowych i terenu zabudowanego. Wreszcie obwiniony wskazał, że uzyskana została informacja przez radio CB od innych kierujących o fotoradarze co dodatkowo spowodowało redukcję prędkości rozwijaną przez samochód T.. ***Powyższe w pewny sposób wskazują na to, że obwiniony miał obiektywną możliwość wskazania kto kierował pojazdem a zasłanianie się niepamięcią ma jedynie na celu uniknięcie odpowiedzialności za przypisane mu wykroczenie.***

Podkreślić również należy, że brak jest okoliczności z art.78ust.4 ustawy Prawo o ruchu drogowym świadczących o tym, że pojazd został użyty wbrew woli i wiedzy obwinionego przez nieznaną osobę czemu nie mógł zapobiec a to jedynie zwalnia z obowiązku udzielenia odpowiedzi.

Tym samym w zaistniałej sytuacji również w ocenie Sądu Okręgowego sprawstwo i wina M. W. nie budzą wątpliwości.

Zauważyć także należy, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie P 27/13 art.96§3 kw jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i nie jest niezgodny z aart.42ust.1 Konstytucji. Zatem naruszenie tego przepisu polegające na odmowie wskazania przez dysponenta samochodu osoby faktycznie nim kierującej wyczerpuje znamiona przedmiotowego wykroczenia.

Podkreślić również należy, że zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie V KK 378/13 „Straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie. Ponadto zgodnie uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego, mającej moc zasady prawnej w sprawie I KZP 16/14 z dnia 30 września 2014 r., OSNKW 2014/11/80 „ ***na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń***”.

Zauważyć także należy, że przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia braku wypełnienia obowiązku polegającego na wskazaniu osoby kierującej a nie przekroczenie przez kierującego pojazdem dopuszczalnej prędkości co zwalnia z konieczności ustosunkowania się do zarzutu z pkt. 2 apelacji.

Wreszcie chybiony jest zarzut z pkt. 4 apelacji albowiem Sąd Okręgowy w niniejszym składzie stoi na stanowisku, że Sąd Rejonowy w G. był właściwy miejscowo do rozpoznania niniejszej sprawy, przy czym nawet gdyby hipotetycznie podzielić stanowisko skarżącego, to ewentualne takie uchybienie nie miało żadnego wpływu na treść orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymano w mocy-art.437 § 1kpk, art. 438 pkt. 2-3 kpk w zw. z art.109§1 kpw.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk i art.3ust.1 i art.8 i 21pkt.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 119 kpw Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 30 zł tytułem opłaty za II instancję uznając, że jest on w stanie je ponieść.